

Armand Amar (1953)

Padající andělé

*Tanečníci, zpěváci, herci, cirkusoví umělci a odsouzení
v taneční variaci na dílo Jeana Geneta*

REŽIE, CHOREOGRAFIE, SCÉNA, KOSTÝMY

PHILIPPE TALARD

HUDBA

ARMAND AMAR

TEXTY

JEAN GENET

DRAMATURGICKÁ SPOLUPRÁCE

PAVLÍNA KAFKOVÁ

Osoby a obsazení

GABRIELLE DES GENËT

Pavlína Kafková

JEANNOT DU MATIN

Petr Sýkora

ANGE SOLEIL

Eva Dřizgová-Jirušová

NEIGE

Václav Curylo

CAMILLA MEYER

Lucie Kurnická

ABDALLAH

Radim Eliáš

QUERELLE DE BREST

Olga Borisová-Pračíková

LE PECHEUR DU SUQUET

Patrick Ulman

MIMOSA

Barbora Kaufmannová

VILLAGE

Vladimír Vašků

NOTRE DAME DES FLEURS

Filip Staněk

YEUX VERTS

Petra Kováčová

DIVINE

Jan Krejčíř

CULAFROY

Lucie Skálová

LES BONNES

Zuzana Majvelderová

Yu Iizuka

Markéta Pospíšilová

Jana Kopecká

LES ENFANTS CRIMINELS

Rodion Zelenkov

Chiara Lo Piparo

Jana Zelenková

Michał Lewandowski

Filip Skála

Peter Ondrka

Michal Bublík

Goh Shibata

Po-Ju Lin

Grzegorz Mołoniewicz

Kristína Moravčíková

a členové pěveckého vězeňského sboru Heřmánek

**Světová premiéra 22. března 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona**

Asistenti choreografie
Repetitorka baletu
Korepetitoři

Inspicent

Technický šéf

Jevištní mistři
Mistr osvětlení
Mistr zvuku
Mistrová vlásenkárny
Mistrová garderoby
Mistrová rekvizit

Šéf výpravy

Vedoucí umělecko-dekoračních dílen
Vedoucí výroby kostýmů

Tamara Černá, Jan Kolda
Dana Muntágová
Jaroslav Domanskij
Elena Podolchova
Michal Muntág

Stanislav Muntág

Miloslav Novák, Petr Novák
Stanislav Dvořák
Otakar Mičoch
Renáta Školoutová
Naděžda Vránková
Alexandra Václavíková

David Bazika

Barbora Macháčová
Eva Janáková

Scénické dekorace vyrobily umělecko-dekorační dílny NDM.

Technolog – Ivana Stuchlíková, mistr čalounické dílny – Petr Missig,
mistr malířsko-kašérské dílny – Jaroslav Macháč, mistr truhlářské
dílny – Radomír Maschke, mistr zámečnické dílny – Milan Rous,
mistr zbrojářsko-šperkařské dílny – Jaroslav Dovalil

Scénické kostýmy a doplňky vyrobily krejčovny NDM.

Mistrová dámské krejčovny – Iva Koplová, mistrová pánské krejčovny
– Jiřina Richtrová, modistka-dekoratérka – Věra Siostrzonková

Malba na prospekty a paravány – Johannes Conen

V inscenaci jsou použity úryvky textů Jeana Geneta z těchto her a knih:

K smrti odsouzený (pro NDM přeložil Daniel Jäger)
Balkón (překlad Jiří Konůpek)
Pohřební obřad (próza Jovanka Šotolová, básně Jiří Pelán)
Querelle z Brestu (překlad Václav Richter)
Rybář ze Suquetu (pro NDM přeložil Daniel Jäger)
Černoši (překlad Jiří Konůpek)
Chrám Matky květů (pro NDM přeložil Daniel Jäger)
Zpěv lásky (pro NDM přeložil Daniel Jäger)
Zpřísněný dozor (překlad Eva Janovcová)

Inscenační a interpretační tým *Padajících andělů* Věznice Heřmanice

Poděkování DREAM TEAMU VĚZNICE HEŘMANICE ve složení:

Stanislav Koňák, Jaroslav Čarný, Petr Daniel, František Olah, Jan Gažík,
Ivan Plachetka, Radek Tulej, Milan Vašek, Jaroslav Rajs, Tibor Rajs

**Ve dnech 8. a 9. března 2012 se ve Věznici Heřmanice uskutečnily
dvě otevřené zkoušky inscenace *Padající andělé*.**

Za spolupráci na celém projektu děkujeme především:

Generálnímu řediteli Vězeňské služby České republiky
plk. PhDr. Jiřímu Treglerovi

Řediteli Věznice Heřmanice plk. PaedDr. Petru Kadlecovi a všem
zaměstnancům věznice, kteří se podíleli na tomto neobvyklém projektu
Multizánrovému centru Cooltour, jmenovitě Andreji Harmečkovi
a Petru Sýkorovi

Alliance française Ostrava, jmenovitě prezidentce Mudr. Zdeně Typovské
a řediteli Francku Burlotovi

Sdružení Cirkus trochu jinak, jmenovitě Václavu Pokornému

PADAJÍCÍ ANDĚLÉ

Scénosled a obsazení

1 / OTHER SIDE

Dnešního rána mě nepopraví, mohu klidně spát.

Účinkují: **Petr Sýkora, Pavlína Kafková, Radim Eliáš**
Rodion Zelenkov, Chiara Lo Piparo, Jana Zelenková, Filip Skála, Peter Ondrka, Grzegorz Mołoniewicz, Barbora Kaufmannová, Vladimír Vašků, Olga Borisová-Pračíková, Jan Krejčíř, Petra Kováčová, Filip Staněk, Patrick Ulman, Lucie Skálová, Zuzana Majvelderová, Goh Shibata, Yu Iizuka, Po-Ju Lin, Jana Kopecká, Michal Bublík, Michal Lewandowski, Markéta Pospíšilová a členové pěveckého vězeňského sboru Heřmánek

2 / LE BALCON

Nech mě odejít. Rozednilo se.

Účinkují: **Pavlína Kafková, Petr Sýkora**

3 / POMPES FUNEBRES

**Paláci paměti kam utíká se moře
paláci paměti kam utíká můj strach...**

Účinkují: **Pavlína Kafková, Petr Sýkora, Rodion Zelenkov, Chiara Lo Piparo**
Jana Zelenková, Michal Lewandowski, Filip Skála, Peter Ondrka, Po-Ju Lin, Grzegorz Mołoniewicz, Michal Bublík, Goh Shibata a členové pěveckého vězeňského sboru Heřmánek

4 / DUBAI

Jsem bez soupeře.

Účinkují: Barbora Kaufmannová, Vladimír Vašků, Olga Borisová-Pračíková, Jan Krejčíř, Petra Kováčová, Filip Staněk, Patrick Ulman,

Lucie Skálová, Zuzana Majvelderová, Goh Shibata, Yu Iizuka, Po-Ju Lin, Jana Kopecká, Michal Bublík, Michal Lewandowski, Markéta Pospíšilová

5 / QUERELLE DE BREST

Vlastní slzy mě rozněžňují. Taju!

Účinkují: **Pavlína Kafková, Petr Sýkora, Rodion Zelenkov, Chiara Lo Piparo**
Jana Zelenková, Michal Lewandowski, Filip Skála, Peter Ondrka, Po-Ju Lin, Grzegorz Mołoniewicz, Michal Bublík, Goh Shibata a členové pěveckého vězeňského sboru Heřmánek

6 / LE PECHEUR DU SUQUET

Kde je za dne ještě noc.

Účinkují: **A / Petr Sýkora, Olga Borisová-Pračíková, Petra Kováčová, Barbora Kaufmannová, Lucie Skálová**
B / Pavlína Kafková, Patrick Ulman

7 / BLACK GOLD

Vstoupil jsem v lásku, jako vstupujeme do vody.

Účinkují: **A / Olga Borisová-Pračíková, Petra Kováčová, Barbora Kaufmannová, Lucie Skálová, Jan Krejčíř, Filip Staněk, Vladimír Vašků, Michal Bublík**
B / Petr Sýkora, Olga Borisová-Pračíková

8 / ORATORIO / SOLITUDE

Já ještě sněžím na vaše hroby! A nesu vám klid.

Účinkují: **Václav Curylo, Barbora Kaufmannová, Vladimír Vašků**

9 / LES NEGRES

Jsem bílá, když na mě pohlédne smrt, pak v barvě vítězství.

Účinkují: **Pavlna Kafková, Petr Sýkora, Rodion Zelenkov, Chiara Lo Piparo**

Jana Zelenková, Michał Lewandowski, Filip Skála, Peter Ondrka, Po-Ju Lin, Grzegorz Mołoniewicz, Michał Bublík, Goh Shibata a členové pěveckého vězeňského sboru Heřmánek

10 / ORATORIO / PERPLEXITE

Jsem Královna Západu, bledá jako lilie! Neposkrvněná, sladká oku i duši!

Účinkují: **Eva Dřízgová-Jirušová, Lucie Kurnická, Pavlna Kafková**

11 / BAB AZIZ

Vzývejte slunce, necht přijde a utěší mě.

Účinkují: **Petr Sýkora, Filip Staněk**

Barbora Kaufmannová, Vladimír Vašků, Olga Borisová-Pračíková, Jan Krejčíř, Petra Kováčová, Filip Staněk, Patrick Ulman, Lucie Skálová, Zuzana Majvelderová, Goh Shibata, Yu Iizuka, Po-Ju Lin, Jana Kopecká, Michał Bublík, Michał Lewandowski, Markéta Pospíšilová, Peter Ondrka

12 / MÁ LÁSKO

Věznice, spolu se všemi celami, ve kterých spí vězni, se stává lehčí.

Účinkují: **Pavlna Kafková, Petr Sýkora, Rodion Zelenkov, Chiara Lo Piparo**

Jana Zelenková, Michał Lewandowski, Filip Skála, Peter Ondrka, Po-Ju Lin, Grzegorz Mołoniewicz, Michał Bublík, Goh Shibata a členové pěveckého vězeňského sboru Heřmánek

13 / DIVINE

A dny, které následují jeden po druhém, činí tvůj život delším než širším.

Účinkují: **Pavlna Kafková, Petra Kováčová, Jan Krejčíř, Lucie Skálová**

14 / ORATORIO / ANNEANTISSEMENT

Vězení pro smrt je jen fádni školou.

Účinkují: **Eva Dřízgová-Jirušová, Václav Curylo, Pavlna Kafková, Petr Sýkora, Lucie Kurnická, Radim Eliáš**

15 / ORATORIO / EPILOGUE

I am free.

Účinkují: **Eva Dřízgová-Jirušová, Václav Curylo, Pavlna Kafková, Petr Sýkora, Lucie Kurnická, Radim Eliáš, Barbora Kaufmannová, Vladimír Vašků, Olga Borisová-Pračíková, Jan Krejčíř, Petra Kováčová, Filip Staněk, Patrick Ulman, Lucie Skálová, Zuzana Majvelderová, Goh Shibata, Yu Iizuka, Po-Ju Lin, Jana Kopecká, Michał Bublík, Michał Lewandowski, Markéta Pospíšilová, Rodion Zelenkov, Chiara Lo Piparo, Jana Zelenková, Filip Skála, Peter Ondrka, Grzegorz Mołoniewicz a členové pěveckého vězeňského sboru Heřmánek**

NOTRE DAME DES FLEURS – Lucemburk 2002

Foto Gert Weigelt

„Inscenace Padající andělé je umělecká reflexe inspirovaná životem a dílem Jeana Geneta. Měla by být poctou všem dětem narozeným neznámé matce a neznámému otci, těm bez domova, těm, které byly opuštěny nebo odmítnuty společností, těm potulujícím se životem. Padající andělé se zamýšlí nad naší lidskostí, našimi dětmi, našimi otci, našimi matkami, našimi přáteli, kteří mohou jednoho dne upadnout do neštěstí, upadnout do násilí, opustit život.

„Mozaiku prázdnoty‘ se Jean Genet jako syn opuštěný vlastní matkou, jako člověk, jako autor pokouší vyplnit představitivostí. Za použití Genetových textů a motivů jeho postav vypráví Padající andělé příběhy o ‚božském‘ (Divine) ‚dítěti zločinu‘ a všech s pošramocenou pověstí... Ale také o příčinách jejich náhlých pádů, o jejich i našich příbuzných, stejně jako o důsledcích na naše prostředí, naše chování a náš svět.

Záměrem této inscenace je scénické naplnění vize Edmunda Whitea, autora biografického díla věnovaného Jeanu Genetovi: ‚Nejde o to spisovateli odpustit nebo jej odsoudit in memoriam, ale osvětlit v rámci možností úmyslně zastřený smysl jeho díla‘.

Prostřednictvím hudby, pohybu, slova, zpěvu se dotknout Genetova myšlení, vytvořit zcela ojedinělý Genetův svět.

Výsledkem je divadelní tvar, v němž se Genetovo tělesno objasní a ‚vyroní‘ v podobě tranvestita a zločince Divina, který se cítí být ženou a uvažuje jako muž. Toto ztvárnění duality má u Geneta esenciální význam.

Divadelní kreace Padající andělé je příběhem všech matek a jejich dětí.

Může být příběhem každého z nás.“

Philippe Talard, choreograf a režisér

*„Vít, který valí srdce po dláždění cest;
Anděl, který vzlyká zavěšen na stromě,
azurový sloupec, který se omotává mramorem
přicházejí otevřít v mé noci nouzové východy...“*

(Jean Genet: K smrti odsouzený)

Foto Gudrun Keese

„Svatý“ Genet – komediant nebo mučedník?

Jean Genet, zloděj, homosexuální prostitut, tulák, příznivík a recidivista, ale také spisovatel, dramatik a básník, stejně jako politický aktivista, je jednou z nejkontroverznějších a nejsilnějších osobností francouzské a evropské literatury 20. století.

Narodil se pět dní před Štědrým dnem, 19. prosince 1910 v Paříži. Gabrielle Camille Genet (podle některých pramenů prostitutka, podle jiných guvernantka), jednadvacetiletá svobodná matka, záhy své narozené dítě opustila a později poskytla do pěstounské péče.

Jean Genet se dostal do řemeslnické rodiny Charlese a Eugénie Regnierových z vesnice Alligny-en-Morvan; provincie Morvan byla častým cílem adoptovaných francouzských dětí. Přestože Regnierovi měli Jeana rádi a poskytli mu rodinné zázemí i vzdělání, místní lidé jejich „dítě“ nikdy nepřijali, což se stalo jedním z mnoha frustračních momentů Genetova života. Na „vyloučení“ z místní společnosti reagoval malý Genet zarytým užíváním spisovné francouzštiny místo zdejšího nářečí a posléze drobnými delikty.

Výborný žák a člen kostelního pěveckého sboru začal záhy utíkat od svých druhých pěstounů – po smrti paní Regnierové se o něj staral starší manželský pár. U těch však nepobyl ani dva roky, během nichž přiděloval svým pěstounům vrásky drobnými krádežemi a tajným používáním make-upu.

Za svůj výborný prospěch na základní škole získal vynikající žák s problematickou pověstí zlodějíčka šanci učít se v Paříži tiskařem. Z učení však utekl a svého pozdějšího pěstouna, slepého skladatele jménem René de Buxeuil, okradl. Poté se poprvé ve svém životě ocitl v nápravném zařízení. Bylo mu necelých 16 let, když byl umístěn do polepšovny v Mettray, která měla napravovat dětské delikventy prostřednictvím práce v zemědělství. Místo příklonu k přírodě a práci však Genet záhy v Mettray zjistil, že slušné místo v hierarchii polepšovny mu zajistí homosexuální kontakty s některými spolučovanci; své zážitky později literárně zpracoval v románu *Zázrak růže* (*Miracle de la rose*). Definitivně zde přijal za svůj úděl zloděje a vydědence. Z Mettray Jean Genet několikrát utekl, ale definitivně polepšovnu opustil až jako plnoletý, když se v roce 1929 dal naverbovat do cizinecké legie. Sloužil v severní Africe a na Blízkém Východě, z cizinecké

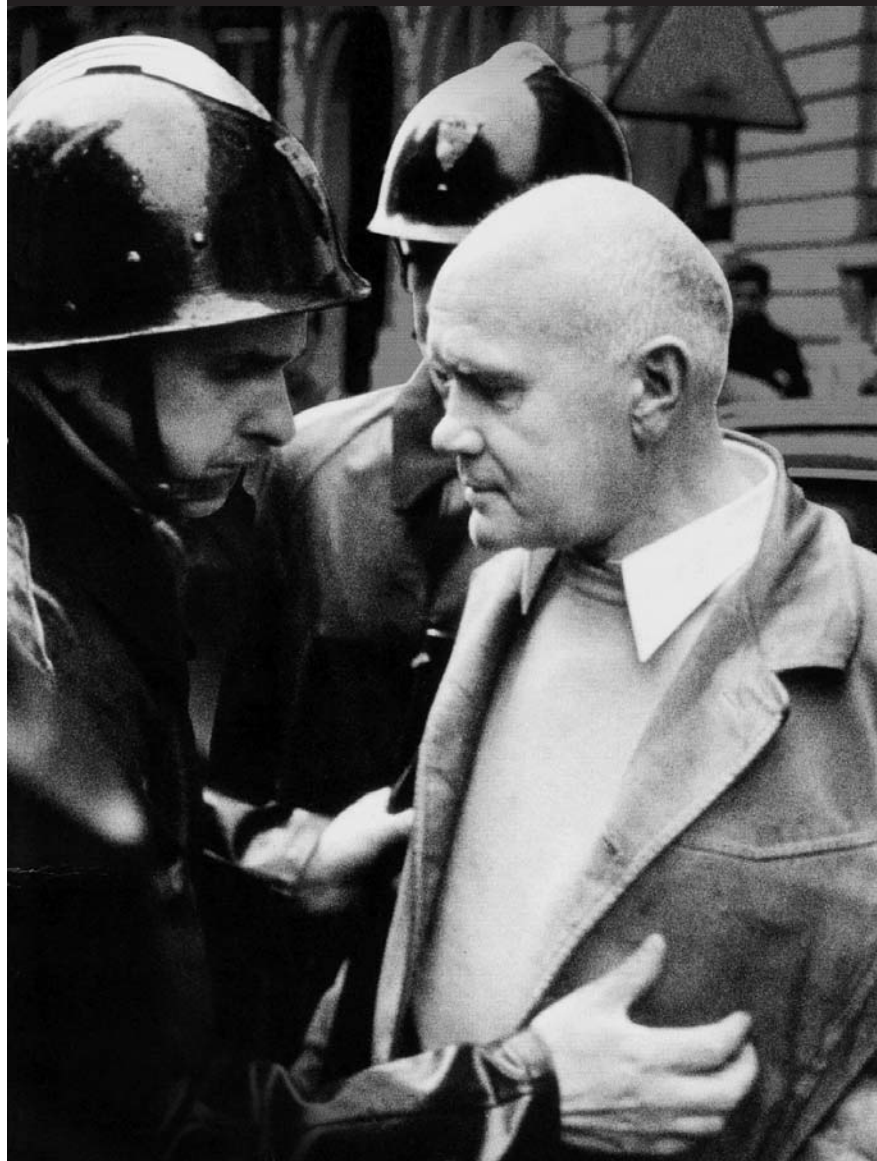
legie nakonec dezertoval a „odnesl s sebou věci černých důstojníků“ (jak sám píše ve svém *Deníku zloděje*). Poté se toulal Evropou; na falešný pas navštívil Albánii, Rakousko, Belgii, Československo, Itálii, nacistické Německo, Polsko a Jugoslávii, prostředky na živobytí získával krádežemi a prostitucí.

Po návratu do rodné Francie (k níž měl rozporuplný vztah) v roce 1937 pokračoval ve svém životě zloděje, bezdomovce a trestance. Při jednom ze svých častých pobytů ve vězení začal ve druhém roce války psát román *Panna Marie květná (Notre-Dame-des-Fleurs)* a báseň *Na smrt odsouzený (Le Condamné à mort)* věnovanou Maurici Pilorgovi, dvacetiletému popravenému vrahovi.

V roce 1943 potkal Genet Jeana Cocteaua, který se stal prvním z mnoha významných francouzských umělců – zastánců problematické osobnosti geniálního spisovatele Jeana Geneta. Cocteau byl tím, kdo se angažoval při soukromém vydání prvních Genetových děl i tím, kdo najal na Genetovu obhajobu významného advokáta Maurice Garçona. Jean Cocteau také přemluvil za války švýcarského nakladatele Marca Barbezata, aby u Geneta objednal jeho zatím nenapsaná díla a zajistil mu tak stálý příjem a propuštění z vězení (francouzská okupační vláda totiž striktně perzekvovala všechny recidivisty bez trvalého bydliště a příjmu).

V roce 1948 Genetovi hrozil jako desetinasobnému recidivistovi doživotní trest nucených prací ve francouzských koloniích. Cocteau, Sartre a Breton sepsali petici, na jejímž základě udělil francouzský prezident Genetovi milost. Tulák a zloděj Genet (nejčastěji prý kradl knihy) se už nikdy do vězení nevrátil.

Ve 40. a 50. letech napsal Jean Genet většinu svých prozaických děl a začal se věnovat dramatické tvorbě. Zpočátku ovšem jeho díla vycházela v soukromých tiscích, pro svou pornografičnost a skandálnost byl totiž Genet v mnoha zemích dlouho zakázán (např. ve Spojených státech). V roce 1952 vydal Jean-Paul Sartre rozsáhlou studii s názvem *Svatý Genet, komediant a mučedník (Saint Genet, comédien et martyr)*, která – kromě toho, že důsledně analyzovala vztah Genetových životních osudů a postojů a jeho literární tvorby – způsobila několikaleté literární odmlčení „komedianta a mučedníka“. V 60. letech žil Genet (který nikdy neměl trvalé bydliště a vždy hrdě nesl a vyzdvihoval svůj osud vydědence společnosti) s provazochodcem Abdallahem, kterého opustil kvůli automobilovému závodníkovi; po Abdallahově sebevraždě trpěl silnými depresiemi a sám se

Jean Genet Foto Gilles Caron

pokusil o sebevraždu. Údajně také přibližně v té době ztratil schopnost (nebo chuť?) psát.

Pařížské jaro 1968 Geneta silně ovlivnilo a odstartovalo jeho téměř dvacetiletou dráhu kontroverzního politického aktivisty. Veřejně se zaslazoval za svobodu Alžířanů, práva Arabů v Palestině, v 70. letech přijal pozvání Černých panterů do USA. V 80. letech strávil jistý čas v palestinských uprchlických táborech, kde se setkal s Jásirem Arafatem, a veřejně se postavil také na stranu Frakce Rudé armády. Politické i osobní zážitky posledního desetiletí svého života popsal v memoárové knize *Zajatec lásky (Un Captif amoureux)*, která vyšla až po jeho smrti.

Jean Genet, trpící rakovinou jícnu, byl nalezen mrtvý v pokoji jednoho z pařížských hotelů 15. dubna 1986. Proslýchalo se, že příčinou smrti byl Genetův pád a smrtelné poranění hlavy. Je pohřben v Larache v Maroku.

Zpracováno především podle materiálu Evropské vysoké školy (European Graduate school) na <http://www.egs.edu/library/jean-genet/biography/>.

Dílo Jeana Geneta – výběr

Próza

Notre-Dame-des-Fleurs 1942/1943
Miracle de la rose 1946/1951
Pompes funèbres (Pohřební obřad) 1947/1953
Querelle de Brest (Querelle z Brestu) 1947/1953
Journal du voleur (Deník zloděje) 1949/1949
Un Captif amoureux 1986/1986

Drama

Haute surveillance (Zpřísněný dozor) 1944/1949
Les Bonnes (Služky) 1946/1947
Le Balcon (Balkón) 1955/1956
Les Nègres (Černoši) 1955/1958
Les Paravents 1956-61/1961

Poezie

Le Condamné à mort 1942/1945
Marche funèbre 1945
La Galère 1945
Un Chant d'amour 1946
Le Pêcheur du Suquet 1946

Film

Un Chant d'amour 1950

Eseje, publicistika

L'Ennemi déclaré 1991

České názvy jsou uvedeny pouze u titulů, které byly vydány v českém překladu; za názvem rok napsání / prvního vydání díla.

Když umění osvobozuje ducha a duši

Emile Hengen: Wenn Kunst Geist und Seele betraut (Tageblatt, Luxembourg, 23. 2. 2012)

Před 10 lety spolupracoval choreograf Philippe Talard poprvé s trestanci – nyní inscenuje v Ostravě

Jeho ctižádostivý a hluboce humanistický projekt se zpočátku neseťkal s přílišným pochopením. Choreograf Philippe Talard se ale nenechal odradit. Pevně věřil v úspěch svého konání a věnoval absolutní důvěru lidem, kteří žijí vyčlenění za zámkem a závorou – vězňům.

S obyvateli věznice spolupracoval Philippe Talard poprvé zhruba před desíti lety. Ve Schrassigu. Ve věznici inscenoval hru „Božská neboli vězeňská slza“, kde se nechal inspirovat literárními díly francouzského spisovatele Jeana Geneta – básníka, kterého Philippe Talard označuje jako svůj zdroj inspirace. „Jeho slova dojmají a zřejmě nejlépe odrážejí pocity vězňů. Jsou temné, bolestné, mluví o izolaci a odnětí svobody“, vysvětluje Philippe Talard, který v současné době jezdí z Luxemburgu do Ostravy, která je třetím největším městem České republiky. Ve věznici Heřmanice nacházející se na severu Moravy pracuje od října loňského roku denně na produkci hry „Padající andělé“, produkci zadané a financované Národním divadlem moravskoslezským.

Krátké propuštění

Po Schrassigu („Božská neboli vězeňská slza“, 2002), Marseille („If moře a hřbitov zámku If“, 2003), Římě („Romeo & Julie střílejší“, 2004) a Berlíně („Potom se stalo všechno“, 2009) je inscenace „Padající andělé“ pátou produkcí Philippa Talarda, která spojuje dohromady zkušené, profesionální herce a jevištní umělce s vězni. „Člověk nikdy neví, co se stane. Všechno je možné. Od pokusu o útěk až po vzetí rukojmích“, varuje Philippe Talard. Choreograf ví, o čem mluví. Po deset let pečoval o vězně v nejrůznějších věznicích a studoval s nimi participativní divadelní hry. Všechny zaznamenaly úspěch, počáteční kritika umkla a Talardův pokus – připravit vězně pomocí jevištního umění na život po odpykání trestu – se mu zdařil, bez incidentů, bez ztráty kontroly. Produkce v Česku je jedinečným zážitkem nejen pro vězně, i Philippe Talard vzhlíží toužebně a pln očekávání

k nastávajícímu 22. březnu. To se při příležitosti „Mezinárodního dne francouzského jazyka“ bude v Národním divadle moravskoslezském konat premiéra hry „Padající andělé“, která na jevišti spojí dohromady 22 tanečníků, dva herce, dva zpěváky a dva cirkusové umělce. K profesionálním umělcům se v divadle připojí čtyři vězni, kteří smí na všech dvanáct představení opustit na krátkou dobu své cely, aby se vášnivě oddali umění a získali sebedůvěru tím, že vystoupí na jevišti v plně obsazeném divadle. Je to poprvé, co se Phillipu Talardovi podařilo získat pro sebe důvěru ředitelů národní kulturní instituce a věznic, kteří na krátkou dobu pustí vězně na představení v divadle.

Také inscenace hry „Padající andělé“ vychází z myšlenky, kterou kdysi napsal Jean Genet. V inscenaci jsou použité texty Jeana Geneta, které v České republice zatím nebyly přeloženy, tak se do češtiny pro potřebu inscenace překládaly, vypravuje Phillipe Talard. „Genet je v Česku málo rozšířen. Až do dnešního dne zde bylo přeloženo a uvedeno pouze pět her“, vysvětluje choreograf, který každý den od 9 do 11 hodin zkouší s desíti obyvateli věznice.

Premiéra v divadle dne 22. března

Kromě dvanácti představení v divadle bude hra dvakrát uvedena ve zkrácené verzi ve věznici. Dne 8. března se koná představení pro spoluodsouzené, den poté jedno představení pro veřejnost. Ostatně také za zámkem a závorou. „Těm odsouzeným, kteří nebudou pro představení v divadle na několik hodin propuštěni, to skýtá možnost představit publiku svou práci, kterou po několik měsíců pečlivě nacvičovali. Dodává jim to neuvěřitelnou sílu, odvahu a respekt“, říká Phillipe Talard. Zúčastnění vězni vystoupí ve hře „Padající andělé“ jako herci a zpěváci, okouzlí svým hlasem a svým vystupováním, které klade důraz na rytmus. Při představení v divadle bude použita hudba, kterou Armand Amar překomponoval a přizpůsobil, uslyšíme také zpěv odsouzených. Ovšem nikoliv živě, nýbrž pomocí magnetofonového pásku (playbacku). Na začátku zkoušek smělo sedm vězňů opustit své cely pro nahrávání zpěvu ve zvukovém studiu v divadle. „Studio, které se nachází mimo zdi věznice, připomínalo trakt se zvýšenou ostrahou“, vzpomíná Philippe Talard. „U sedmi vězňů vyvolalo krátkodobé propuštění dojem prázdnin. Smáli se, vtíkávali a na nahrávkách ze sebe vydali to nejlepší. Jsou neuvěřitelně muzikální, hudba z nich plyne přirozeně a bez jakýchkoliv omezení“, vysvětluje choreograf.

Každou zkoušku ve vězení Philippe Talard filmuje. S videomateriálem se vydává do Národního divadla moravskoslezského, kde pokračuje s profesionály. Společně zhlédnou videa a přizpůsobí taneční kroky výkonům vězňů a celkové koncepci. Není totiž možné sejít se se všemi účinkujícími dohromady. Patchwork je nevyhnutelnou nutností. A právě v tom vidí Philippe Talard velkou výzvu, vyplnit „mozaiku prázdnoty“ uměním.

(překlad společnost Linguacom)

DIVINE – Lucemburk 2002 Foto Gert Weigelt

Dovolte, abych všem zúčastněným poděkoval za náročnou a spontánní přípravu baletní inscenace Padající andělé. Vynaložené úsilí, energie a láska k tanci, hudbě a poezii se spojily v jeden neuvěřitelný, magický, významný divadelní tvar, který vyjadřuje myšlenky a city Jeana Geneta, dodnes kontroverzního, provokativního, ale i hluboce humánního autora.

Chci poděkovat nejen choreografovi Philippu Talardovi a celému baletnímu souboru za fyzicky a psychicky náročnou uměleckou práci, detailní a emocemi naplněný tanec. Poděkování patří také paní Pavlíně Kafkové za velký kus práce nejen v roli interpretky na jevišti, ale také za dramaturgickou spolupráci při přípravě celé inscenace. Velký dík náleží paní Evě Dřízgové-Jirušové, panu Petru Sýkorovi, panu Václavu Curylovi, odsouzeným, cirkusovým artistům a také vedení Věznice Heřmanice, jmenovitě panu řediteli plk. Petru Kadlecovi. Děkuji také Alliance française, především paní Zdeně Typovské, a vedení NDM, jmenovitě řediteli panu Jiřímu Nekvasilovi, za vstřícnost a ochotu.

Zároveň chci poděkovat všem, kdo se podíleli na organizaci tohoto projektu – těm, které není vidět na jevišti, ale bez jejichž usilovné práce a energie by tato inscenace nemohla vzniknout.

Přeji andělům krásný vzlet a úspěšné posláni!

Igor Vejsada

šéf baletního souboru

Národního divadla moravskoslezského

Philippe Talard a Armand Amar Foto Hans Jorg Michel

ARMAND AMAR

Hudba

Francouzský hudební skladatel Armand Amar se narodil v Jeruzalémě a vyrůstal v Maroku. V hudbě je autodidaktem. Od dětství ho fascinovaly exotické hudební nástroje a mimoevropská hudba; začal se učit hrát na tabla (indické párové bubny), zarby neboli dombaky (pohárovité perské bubny) a konga (kubánské bubny). Soukromě studoval klasickou i etnickou hudbu u několika pedagogů.

Rozhodující bylo pro něj v roce 1976 setkání s jihoafrickým choreografem a antropologem Peterem Gossem. Ve spolupráci s mnoha dalšími choreografy z oboru současného tance (Marie-Claude Pietragalla, Carolyn Carlsson, Francesca Lattuada ad.) našel možnost realizovat své svobodné, hledačské představy o hudbě. Další inspirací pro něj byla spolupráce s hereckým studiem Patrice Chéreaua a pedagogické působení na Conservatoire National Supérieur.

Mediální proslulost i odborné uznání mu přinesla spolupráce s filmem. V jeho filmové hudbě se promítá skladatelova osobní muzikantská i duchovní zkušenost. Je autorem dvacítky soundtracků k filmům takových režisérů, jak je Costa-Gavras (*Amen* / 2002, *Sekera* / 2005, *Ráj na západě* / 2009), Radu Mihaileanu (*Jdi, žij a někým se staň* / 2005, *Koncert* / 2009) nebo Gilles Legrand (*La jeune fille et les loups* / 2008, *Tu seras mon fils* / 2011). Získal několik nominací na významné filmové ceny – mj. byl čtyřikrát nominován na Césara za filmovou hudbu (*Amen*; *Jdi, žij a někým se staň*; *Den vítězství*; *Koncert*).

Hudba k filmu *Koncert* (*Le Concert*, režie Radu Mihaileanu) nakonec získala ocenění za nejlepší filmovou hudbu a Armand Amar je tak nositelem Césara 2010.

Originální hudba pro balet *Padající andělé* je jeho první spoluprací s Národním divadlem moravskoslezským.

Philippe Talard a Jan Gažík

PHILIPPE TALARD

Choreografie

Tanečník a choreograf Philippe Talard se narodil v jihofrancouzském Draguignanu. Po studii na lyceu byl přijat do Mezinárodního centra tance Roselliny Hightower v Cannes; v roce 1975 vyhrál první cenu v taneční soutěži v Lausanne.

Profesionální kariéru zahájil o rok později v Bruselu jako tanečník slavného Bějartova Ballet du XXième siècle; poté byl sólistou Národního baletu v Lisabonu (1978/79), sólistou městského baletu v Rio de Janeiru (1979–1980) a prvním sólistou antverpského Královského baletu (1980–1983); zároveň hostoval v mnoha zemích světa a spolupracoval s významnými choreografy.

Posléze působil jako tanečník a choreograf Tanečního fóra v Kolíně nad Rýnem (1982–1987), od roku 1988 zastával funkci šéfa baletu a choreografa v Ulmu. V letech 1991–2001 působil jako umělecký šéf baletu a choreograf Národního divadla v Mannheimu, kde inscenoval více než 30 titulů (mj. *Le Funambule*, *Le Chant du Cygne*, Mozartovo *Requiem*); poté vedl soukromé workshopy klasického a současného tance.

Od roku 2004 zastával tři roky funkci kulturního poradce evropského Institutu Pierra Wernera v Lucembursku. Na počátku 21. století založil s architektem Françoisem Valentiny taneční divadlo Theater Nomade Transparent; s touto putovní scénou organizuje umělecké projekty v rámci celé Evropy. Spolupracuje s Grand Théâtre de Luxembourg, francouzským ministerstvem zahraničí a věnuje se pedagogické činnosti a sociálně-terapeutickým projektům s vězni (Itálie, Francie, Německo, Lucembursko, Česká republika).

S baletním souborem Národního divadla moravskoslezského vytvořil jako choreograf inscenace *Tanečník na provaze* (1998) a *Zázrak v tichu* (2011, s choreografy Igorem Vejsadou a Ericem Trottierem).

Pavlína Kafková a Jaroslav Čarný

PAVLÍNA KAFKOVÁ

Dramaturgická spolupráce

Herečka Pavlína Kafková pochází z Frýdku-Místku. Vystudovala herectví na ostravské konzervatoři u pedagogů Otakara Prajznera a Bedřicha Jansy a už během studií hostovala v profesionálních divadlech (Opava, Ostrava). Po absolutoriu byla tři roky herečkou Těšínského divadla a od roku 1991 je v angažmá činoherního souboru Národního divadla moravskoslezského.

Za dvacet let v ostravském angažmá vytvořila desítky rolí lyrických, dramatických, komických i tragických; zmiřme alespoň Jessicu (*Kupec benátský*), Mahulenu (*Radúz a Mahulena*), Constance Bonacieux (*Tři mušketyři*), Myšku (*Kočičí hra*), Rozu (*Tanec na konci léta*), Checcu (*Poprask na laguně*), Biancu (*Zkrocení zlé ženy*), Hermii (*Sen noci svatojánské*), Roxanu (*Cyrano z Bergeracu*), Královnu (*Tomáš Becket*), Marii (*Motýl na anténě*), Adrianu (*Komedie omylů*), Rosavu (*Strakonický dudák*), Markýzu de Merteuil (*Nebezpečné vztahy*), Sestru Ratchedovou (*Přelet nad kukaččím hnízdem*), Olivii (*Večer tříkrálový*), Paní Cheveleyovou (*Ideální manžel*) nebo Paní Fainallovou (*Velkolepost vyvolených*).

Za roli vrchní sestry Ratchedové v *Přeletu nad kukaččím hnízdem* v režii Pavla Šimáka získala širší nominaci na Cenu Alfréda Radoka za ženský herecký výkon; dvakrát byla také v širší nominaci na Cenu Thálie.

Kromě herectví se věnovala a věnuje dabingu a moderování (TV Noe, slavnostní akce); spolupracuje také s pražským, brněnským i ostravským studiem České televize a režiséry, jako jsou Jiří Svoboda, Dušan Klein, Jiří Chlumský, Antonín Moskalyk a další. Předává profesionálům i amatérům své zkušenosti v oblasti kultivovanosti mluveného projevu a správné výslovnosti a zajímá se také o jiné druhy a žánry umění (zpěv, opera, tanec, výtvarné umění).

Program vydalo
Národní divadlo moravskoslezské,
příspěvková organizace statutárního města Ostrava
Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava

Ředitel Jiří Nekvasil
Šéf baletu Igor Vejsada
Koncepce programu Philippe Talard
Redakce programu a texty Pavla Březinová
Výtvarné zpracování programu a plakátu, sazba Lubomír Šedivý
Fotografie (pokud není uvedeno jinak) Martin Popelář
Kresba na tělo plakát / titulní stranu programu Michaela Nešporová
Tisk Ringier Axel Springer Print CZ a. s.

Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura, Krátkého 1, Praha 9.

Činnost Národního divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,
je financována z rozpočtu města Ostravy.

Aktivity NDM jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky
a Moravskoslezským krajem.

Partneři projektu:

Partner baletních představení:

Mediální partner:

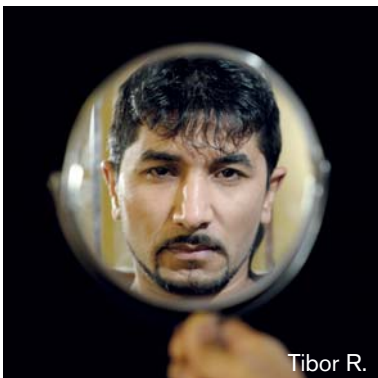
Aliance měst a obcí
Moravskoslezského kraje
Ostrava

SKUPINA ČEZ

deník

OSTRAVA!!!

Tibor R.

Pavlína K.

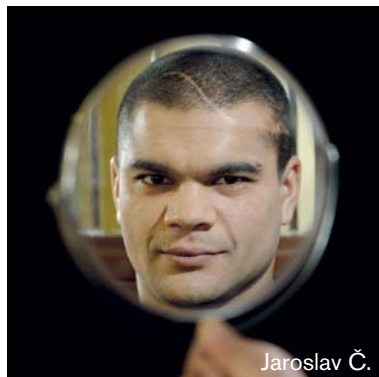
František O.

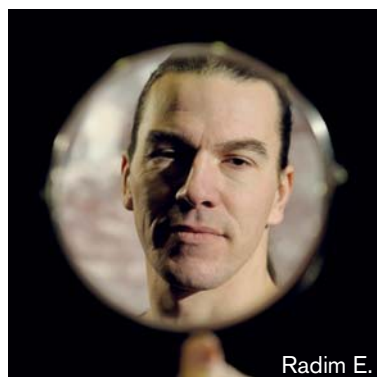
Lucie K.

Petr S.

Jaroslav Č.

Radim E.

Ivan P.

Eva D.

Václav C.

Barbora K.

Vladimír V.

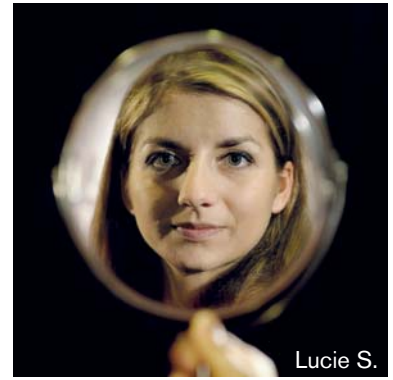
Stanislav K.

Olga B.

Jaroslav T.

Lucie S.

Jan K.

Jan G.

Filip S.

Petr D.

Petra K.

Patrick U.

Jana K.

Michal L.

Radek T.

Yu I.

Markéta P.

Po-Ju L.

Michal B.

Milan V.

Isabell W.

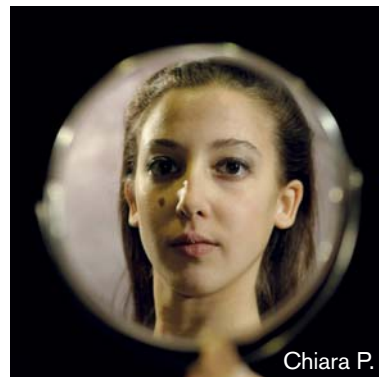
Peter O.

Zuzana M.

Goh S.

Chiara P.

Rodion Z.

Pavλίna Kafková, Lucie Kurnická

Barbora Kaufmannová, Vladimír Vašků

Členové baletního souboru

Barbora Kaufmannová, Vladimír Vašků

Markéta Pospíšilová, Michal Bublík, Barbora Kaufmannová,
Vladimír Vašků, Petra Kováčová, Filip Staněk, Olga Borisová-Pračíková,
Jan Krejčíř

Členové baletního souboru

Pavína Kafková, Rodion Zelenkov

Rodion Zelenkov, Olga Borisová-Pračíková

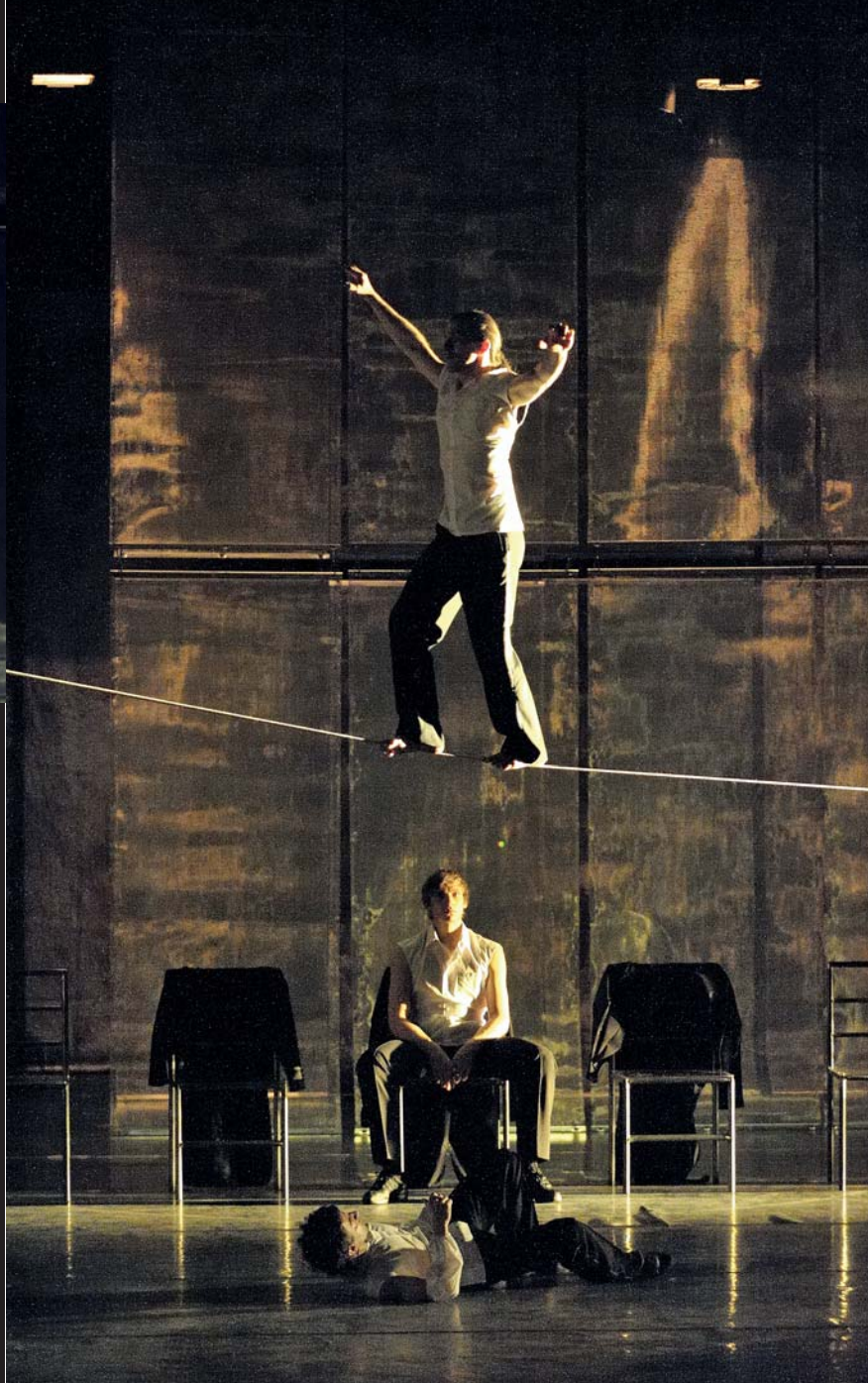

Filip Staněk a členové baletního souboru

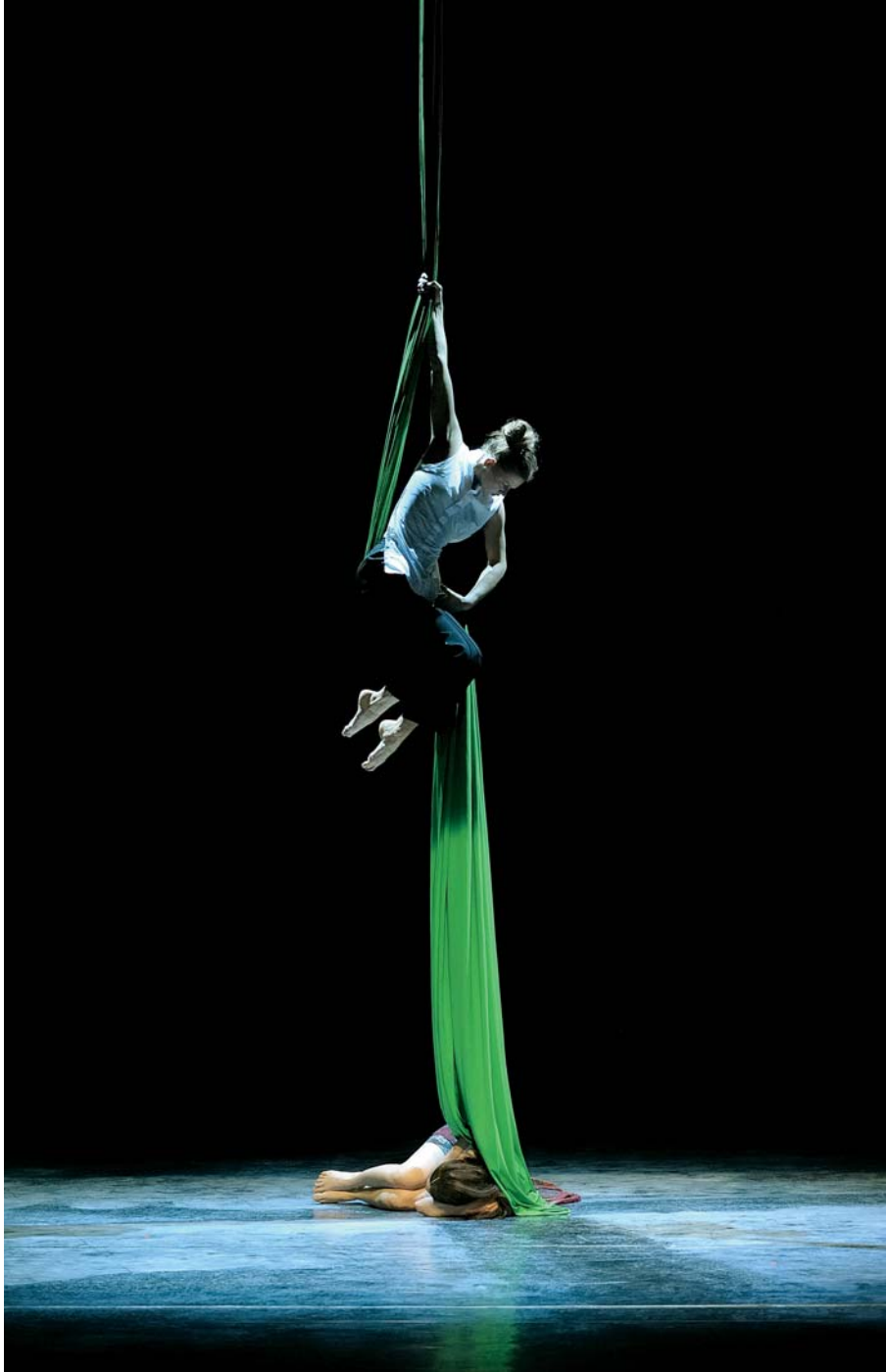
Pavína Kafková, Patrick Ulman

Petra Kováčová, Michał Lewandowski, Peter Ondrka, Filip Skála,
Grzegorz Mołoniewicz

Radim Eliáš, Peter Ondrka, Rodion Zelenkov

Lucie Kurnická, Pavlína Kafková